

første Seiligheder iaar, hvor den høitærede Confeilspræsident udtalte fig, udtalte han, at det var hans Opgave at mægale mellem begge Thing, at søge at bringe Overenskomst tilfløde. Uagtet jeg, hvad Grundprincipet angaar, ikke deler en faadan Opfattelse, fandt jeg den under Omftændighederne meget rimelig, og jeg fandt, at jeg burde støtte Ministeriet i disse Bestræbelser. Naar jeg siger, at jeg ikke, hvad Grundtanken angaar, billiger en faadan Opfattelse, er det, fordi det er min For- mening, at man ved at indtage en faadan Stilling, i Særdeleshed naar den indtages af Chefen for Regjeringen, ikke kommer længst; den Ve, ad hvilken man kommer længst, er ved at have en stærk personlig Overbevisning og ved at bære denne Overbevisning frem for dem, med hvem man skal forhandle, da en virkelig Personlighed har en ganske anden Vægt, end man har, naar man indtager en faadan mæglende Stilling, hvor Hovedsagen er at gjøre saa mange Indrømmelser som muligt. Thi i det sidste Tilfælde fører det blot til, at naar man har givet nogle Indrømmelser, kræves der behandlet flere. Men nu nok derom. Uagtet den høitærede Confeilspræsident har stillet sig denne Opgave, er det kommet dertil, at den høitagtede Regjering iftedetfor at mægale mellem de to Thing nu truer med, at Thingene ville blive satte op mod hinanden i en Udstrækning, som de ikke behøvede at blive. Seg kan nu, som flere ærede Talere, ikke være enig med den høitærede Confeilspræsident i, at det paa den Maade, han udtaler sig, dreier sig om Uenighed mellem Folkething og Landsting. Seg tror, Uenigheden mellem Folkething og Landsting ikke vil vise sig at være saa stor, som den høitærede Confeilspræsident synes at forudsætte, medens Uenigheden er stor nok mellem Folkethinget og Regjeringen. Denne Talen om provisoriske Finantslove kan jeg paa ingen Maade anerkjende for at være berettiget. Det er min Overtydning, at, hvis den ærede Regjering vilde gaa den Ve, efterat Enighed mellem Thingene ikke er opnaaet, at opløse, Folkethinget da vil være villigt til at give en Forkængelse af den midlertidige Bevilling, der gjælder til den 15de Mai. Men naar den ærede Minister bebrejdede os den Overenskomst, der nu er indgaaet, synes det mig, at den ærede Minister, naar han har krævet ligesom Gaandslag af Landstinget paa at staa fast med ham i den Stilling, han nu har indtaget, har gjort sig skyldig i det Samme. Det synes mig, at den ærede Minister nu vil benytte Landstingets Hjælp til at træde op ligeoverfor Finantsloven paa den samme Maade, som han ofte har bebrejdet Folkethinget. Man bebrejder ofte Folkethinget, at det vil gjøre Overgreb ved at sætte Ting ind paa Finantsloven, som burde afgjøres ved særlig Lov. Seg skal ikke indlade mig paa at omtale, hvorvidt dette forholder sig rigtigt eller ikke, men kun sige, at naar den ærede Minister nu synes at ville binde sig sammen med

Landstinget til netop at tage Pønningstillæget i den Skikkelse, hvori han ønsker det, op paa Finantsloven, da gjør Regjeringen sig skyldig netop i det, man bebrejder Folkethinget. Seg kan ikke se Sagen paa nogen anden Maade. Det er en rigtig Opfattelse af den høitærede Regjering, naar den opfatter Stillingen saaledes, at Overenskomsten her i Thinget er rettet mod den. Det behøve vi ikke at skule, og jeg har for mit Bedkommende søgt at sige det saa rent ud som muligt.

Nineftad: Da jeg iforgaars hørte, at der her i Thinget skulde afholdes en Diskussion angaaende Finantslovens Vedtagelse i dens Helhed, efter at de enkelte Vædringsforslag vare blevne afstemte, kan jeg ikke negte, at jeg faldt i en høi Grad af Forundring, thi det var mig ganske umuligt i det Øjeblik at indse, hvad da Diskussionen skulde dreie sig om, hvad egentlig denne storpolitiske Debats Gjenstand skulde være udenfor det, som allerede havde været drøftet tilstrækkeligt i Lørdags, og jeg kan ikke negte, at det fremdeles forekommer mig, at den af den ærede Ordfører allerede i Lørdags bebudede storpolitiske Diskussion, som formodentlig er den, han idag har indledet, er i allerhøjeste Grad ubetimelig paa dette Tidspunkt. Den er efter min Mening ligesaa ubetimelig, som den Forandring var, som den høitærede Regjering foretog i Pønningsspørgsmaalet, og ligesaa ubetimelig, som den Alliance var, som en Del af Mindretallet indgik med Flertallet med Hensyn til denne Sag. Ligesaa ubetimelig forekommer det mig, at en Drøftelse idag af, hvorledes de egentlig Kæmpende staa overfor hinanden, er, hvem Kampen kommer til at staa imellem, og med hvilke Midler den kan komme til Løsning. Man har heller ikke hørt, at denne Diskussion har givet noget som helst Bidrag til Løsningen af de Spørgsmaal, det især dreier sig om. Vi have jo ganske vist hørt flere almindelige Udtalelser mod Ministeriet af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), vi have hørt den ærede Ordførers Lovprisninger over Folkethingets Taalmodighed, Udtalelser om, at man neppe nogenstunde havde set noget saa taalmodigt, folkevalgt Kammer som det, der var dannet af den Majoritet, der havde negtet Finantsloven og i de senere Aar har modsat sig ethvert som helst større Lovarbejdes Fremgang. Det ere vi vante til at høre, og det er ikke noget Nyt. Men forsaavidt som der deri skulde indeholdes noget Bidrag til at klare Situationen, forekommer det mig, at navnlig den ærede Ordfører har været overmaade uheldig baade ved at angive det, som er det egentlig Karakteristiske for Situationen og ved at angive Midlerne til Løsning af den tilfløede værende Forvikling. Den ærede Ordfører søgte nemlig at fremstille det, som om det, der egentlig var Pointet i Sagen var, at man fra den anden Side, sagde han, forlangte, at Folkethinget skulde